

Artemius Creep
EL CAÇAMONSTRES

A la Giorgina, la meva mare

Primera edició: setembre del 2014

Títol original italià: *Il Maniero Sparviero*

Textos: Luca Blengino

Il·lustracions: Ivan Bigarella

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: Olga Portella Falcó

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre, copyright d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

© 2011, Atlantyc Dreamfarm s.r.l., Itàlia

Publicat per primera vegada per De Agostini Editore S.p.A.

© 2014, Jordi Vidal i Tubau, per la traducció

© 2014, La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm, s.r.l.

Drets Internacionals © Atlantyc S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà, Itàlia.

foreignrights@atlantyc.it, www.atlantyc.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona

www.lagaleraeditorial.com

lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès en Limpergraf

Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-13.190-2014

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4428-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Luca Blengino

1

La Mansió de l'Esparver

Il·lustracions
d'Ivan Bigarella

Traducció de Jordi Vidal i Tubau

laGalera

Personatges

Artemius Creep

Caçamonstres llegendari que tothom dóna per mort. És el propietari de la Mansió de l'Esparver. Té un caràcter horrible. Li agraden els monstres, però detesta els infants.

Priscilla Fizz

Deu anys. Aprenent de caçamonstres.

Astuta, emprenedora, curiosa i llunàtica, té un veritable talent per ficar-se en embolics.

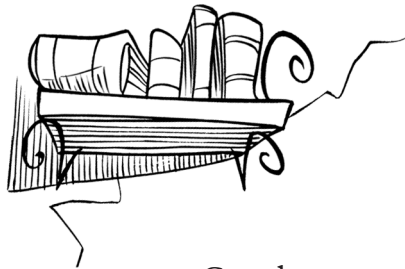
Bablú

El millor amic de la Priscilla.

Aspirant a escriptor de llibres de terror i perfecte poruc.

Col·lecciona fòbies i és al·lèrgic a qualsevol cosa.

Berenice

Creada per un científic boig.
Minyona de la mansió. Té
una força extraordinària.

Norville

Majordom de l'Artemius.
Zombi vegetarià, s'alimenta
de verdures podrides.

Sanguinària

La ferotge azalea guardiana
de l'horrible jardí de la mansió.
Molt agressiva.

Rocky

Trol pisa de la Gorja del
Bosc Partit. Sempre riu i adora
els objectes llunts.

*Creieu-me, nois, com més conegueu els monstres,
més por us faran els humans!*

Artemius Creep

Benvinguts a Taràntula

Taràntula és una ciutat on cap persona assenyada no voldria viure: la fosca metròpoli on el sol no brilla mai, perquè el cel està sempre cobert de núvols negres com el sutge i totes les coses estan amagades darrere un vel de boirina nociva.

Taràntula, amb els seus carrerons torts, les seves golfes abandonades, els seus jardins deixats estar i els seus cellers tenebrosos, és un lloc on un té sempre la sensació que el segueix algun malintencionat, per exemple mentre es travessa el Barri dels Taujans; o que és observat per algun espia maligne amagat darrere una finestra entretancada.

Capítol 1

A Taràntula ningú no surt tranquil després de pondre's el sol. El lloc més alegre és el vell cementiri, al sud del Parc dels Crisantems. A la Plaça de la Guillotina, en comptes de donar blat de moro als coloms, els habitants llancen en l'aire larves de mosca per als ratpenats. Encara avui, les nits de lluna plena, alguns pagesos supersticiosos penjen a la porta un llarg rast d'all, per espantar els vampirs.

Taràntula és la capital de la remota regió de Poltergròvia. Poltergròvia es troba a l'est dels Monts Rapaços, al límit amb Tristània i les Cascades Llagrimoses: és una zona de pantans fètid, muntanyes salvatges, boscos foscos per on ronden bandades de llops. La ciutat s'estén als vessants del Pic Esparver: una muntanya torta i punxeguda com la punta d'un taüt i poblada, pel que sembla, per una raríssima espècie de cabres carnívores. Quan es pon el sol, l'ombra del Pic Esparver s'allarga sobre les teulades de les cases com si fos el dit d'una bruixa.

Si per casualitat us pregunteu per què fins ara

Benvinguts a Taràntula

no heu sentit a parlar mai de Poltergròvia, bé, la resposta és senzilla: es tracta d'un indret tan sinistre i depriment, que totes les guies turístiques del món es neguen fins i tot a anomenar-lo! No obstant això, és precisament en aquestes terres tètriques i oblidades de tothom on està a punt de començar la nostra increïble aventura. Una trama fosca i sanguinària, cal dir de seguida per advertir els lectors dèbils de cor (o d'estómac): la història de l'emprenedora Priscilla Fizz i de l'esgarrafós secret de Sir Artemius Creep.

La Priscilla Fizz

La Priscilla Fizz tenia deu anys. Com totes les nenes de la seva edat, feia cinquè curs a l'escola primària Vidriol.

La Priscilla era òrfena. S'havia criat a casa d'en Silvestre Serrell, el barber del Barri dels Taujans. En Silvestre era un homenot gran i gros, un ogre de braços peluts i un ull de vidre, però amb un cor bondadós i dues mans lleugeres com el vent, quan es tractava de fer anar unes tisores.

En Silvestre va trobar la Priscilla quan encara era un nadó, un matí en què la boira era més espessa que de costum. L'havien abandonat a l'estora de l'entrada del seu establiment. La menuda

La Priscilla Fizz

semblava tenir molt bona salut. Reia tan feliç! Algú l'havia posat dins d'una caixa de cartró, que abans havia estat plena d'ampolles de llimonada. «Llimonada Fizz: la MILLOR de tot Poltergròvia!», va llegir en Silvestre a l'etiqueta.

L'homenàs va agafar en braços la menuda i la va observar.

Tenia els cabells negres com la nit. Un ull era negre. L'altre era blau com el gel.

—Potser és per això que t'han abandonat, eh, petita? —va murmurar.

Capítol 2

Una superstició poltergroviana deia que les persones amb un ull negre i un de blau serien excèntriques, diabòliques i portarien més mala sort que tots els gats negres i els miralls trencats del món junts! Però en Silvestre no havia estat mai un tipus supersticiós. Va decidir quedar-se la menuda. Va feinejar una mica amb una vella butaca de barber i la va transformar en una mena de cotxet. Encara quedava el problema del nom. Al final va triar «Priscilla», en honor d'una vella besàvia seva que havia fet de llançadora de ganivets en un circ. Al registre civil de l'Ajuntament de Taràntula, li van fer afegir també el cognom: Fizz.

—Com la marca de llimonada? —va preguntar el funcionari de l'oficina, atònit.

—Com la marca de llimonada, sí —va respondre en Silvestre.

—I no podria simplement adoptar el seu cognom? —va suggerir l'homenet.

—Priscilla Serrell? —va exclamar en Silvestre—. Per favor... No sona gaire bé!

La Priscilla Fizz

Als quatre anys la Priscilla ja havia après a llegir i escriure. Devorava totes les revistotes de barberia i els còmics de pèssima qualitat que en Silvestre tenia al seu establiment. No parava mai quieta i sovint feia algun desastre. Una vegada va desmuntar l'afaitadora elèctrica d'en Silvestre: volia transformar-la en una màquina per fer tornar a créixer la barba a la gent, en comptes de tallar-la. Una altra vegada va decidir fer un ninot de neu, però com que era tardor i no hi havia neu, va utilitzar totes les reserves d'escuma d'afaitar de la botiga. Però en Silvestre era un home pacient i amable, i estimava tant la Priscilla que li hauria perdonat qualsevol cosa.

A la nit, s'asseia al costat del seu llitet. Per fer-la dormir li explicava alguna història de terror lúgubre. La Priscilla era així: detestava els contes avorrits i amb final feliç plens de fades, princeses i cavallers valents. En canvi, la tornaven boja els ogres, les bruixes i els llops captius. Però, més que cap altra cosa, la nena adorava els monstres.

Capítol 2

—Aleshores, has de saber —deia en Silvestre—
que sota el teu llit hi ha un monstre.

—I com és? —preguntava la Priscilla.

—És tan fastigós que no vull ni descriure'l! El passatemp d'aquest monstre és amagar-se sota el llit dels infants. Això mateix, els llitets són el seu cau preferit! I quan l'infant s'adorm, el monstre surt fent un soroll humit. S'arrossega a les fosques fins a les mantes...

—I després?

La Priscilla estava pendent dels seus llavis.

—I després, zac, se't menja les ungles dels peus! Te les xucla una rere l'altra, com si fossin caramels. Després se t'enfila fins a la cara i et treu totes les dents. Te les arrenca de les genives! Després et fica un tentacle viscos pel nas, i...

El barber aixecava els ulls. La menuda dormia amb un somriure beatífic.

—Es veu que té algun malson espantós —deia en Silvestre en veu baixa.